

YOUCAT – katekizem za mlade

Moremo s svojim razumom spoznati Boga?

Da, človekov razum more z gotovostjo spoznati Boga.

(KKC 31–36, 44–47)

Svet ne more imeti svojega izvora in cilja v samem sebi. V vsem, kar obstaja, je več, kot vidimo. Urejenost, lepota in razvoj sveta kažejo prek sebe in na Boga. Vsak človek je odprt za resnico, dobroto in lepoto. V sebi sliši glas vesti, ki ga sili k dobremu in ga opominja pred zlom. Kdor razumno zasleduje to sled, najde Boga.

Od kod vemo, kaj spada k pravi veri?

Pravo vero najdemo v Svetem pismu in v živem izročilu Cerkve (= tradicija).

(KKC 76, 80–82, 85–87, 97, 100)

Nova zaveza je nastala iz vere Cerkve. Sveto pismo in tradicija spadata skupaj. Predajanje vere ne poteka v prvi vrsti prek besedil. V prvih stoletjih so v Cerkvi govorili, da je Sveto pismo »zapisano bolj v srce Cerkve kot na pergament«. Že učenci in apostoli so novo življenje doživljali predvsem v občestvu z Jezusom. V to občestvo, ki je po vstajenju na drug način obstajalo naprej, je mlada Cerkev vabila ljudi. Prvi kristjani so »bili stanoviti v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah« (Apd 2,42). Družili so se med seboj, in vendar so imeli prostor za druge. Vse do danes je vera to: kristjani vabijo druge ljudi, da bi spoznali občestvo z Bogom, ki se je od časov apostolov neponarejeno ohranilo v Katoliški cerkvi.

Ti me poznaš

V mnogih skupnostih se prva molitev dneva začne s prošnjo iz 51. psalma: *Gospod, odpri moje ustnice, da bom oznanjal tvojo hvalo.* S tem je povezana prošnja, da bi bil prebujen za hvaljenje Boga in bi se zavedal, čemu v teku dneva še odpiram svoje ustnice.

Gospod, odpri moje čute:

Gospod, odpri moje ustnice,

da bodo moja usta oznanjevala tvojo hvalo.

Gospod, odpri moje oči,

da bom videl tvoje delovanje in stisko ljudi.

Gospod, odpri moja ušesa,

da bom slišal tvojo besedo in krik ubogih.

Gospod, odpri mi nos,

da bom razlikoval živo od mrtvega.

Gospod, odpri moj razum,

da bom razumel tebe in tvojo besedo.

Gospod, odpri moje srce,

da ti bom na voljo in te bom iskal in našel v vseh stvareh.

Gospod, odpri moje roke,

da bom sprejemal od tebe in veselo dajal ljudem. Amen.

Po: Youcat - molitvenik

KAJ JE CERKEV?

Cerkev je Kristusovo kraljestvo, ki je kot predokus nebes na zemlji na skrivnosten način že navzoče in delujoče med nami.

V Svetem pismu najdemo za Cerkev več prisodob, kot so ovčja staja, kjer so ovce varne pred volkovi, Božji vinograd, v katerem je Bog zasadil svojo trto, ali Božja hiša, katere vogelni kamen je Kristus. Te in druge podobe ponazarjajo Božje ljudstvo, ki hodi za svojim pastirjem.

Cerkev je Božja družina, ki jo odrešuje Bog. On jo vodi, tolaži, prenavlja in ji odpušča. Cerkev, kljub vsem svojim pomanjkljivostim, ni plod človeške domišljije, ampak čudovito doživetje skupnosti, v kateri najdemo svoje nebeško državljanstvo.

Nekateri cerkveni očetje so Cerkev hudomušno poimenovali "sveta hotnica": sveta, ker je njena glava Kristus, hotnica pa zato, ker nikomur ne odreče gostoljubja! V Cerkvi najde svoj dom vsakdo, če se le priznava za grešnika, ki potrebuje odrešenje.

JE CERKEV IZUMIL JEZUS

Lahko bi rekli, da je Cerkev večni Očetov sen in krona njegovega odrešenjskega načrta. Bog nas je namreč pred vsemi vekmi želel upodobiti po svojem Sinu, ki ga je poslal na svet, da bi nas odrešil z vesoljem vred.

Cerkev se je rodila, ko sta iz prebodene strani križanega Kristusa pritekli kri in voda, znamenji zakramentov eharistije in krsta. Na binkošti je bil Cerkvi poslan Sveti Duh, ki jo oživlja. S tega vidika smemo reči, da je Cerkev izum Svete Trojice oziroma skupno delo Očeta in Sina in Svetega Duha. Čeprav v zgodovini vsaka od treh oseb deluje na svoj način, je vedno v popolni enotnosti z drugima dvema. Ženin Cerkve je Kristus, ki je zanjo dal svoje življenje. Tako kot sta ženin in nevesta povezana z neločljivo in večno zavezo ljubezni, se je tudi Kristus želel z večno zavezo povezati z ljudmi, ki jih je odrešil.

Brez glave ni mogoče živeti. Če bi nam jo kdo odsekal, bi takoj umrli! Enako tudi Cerkev ne more živeti brez svoje »Glave«, Jezusa, ki jo ohranja pri življenju.

Po: R. Vinerba, Sto in eno vprašanje o Bogu